Lm Piô Ngô Phúc Hậu

MỘT THÁNH LỄ AN TÁNG CỰC KỲ HI HỮU

Ấp Bà Hính thuộc huyện Đầm Dơi, tỉnh Cà Mau. Nơi đây không có bóng dáng một người Công Giáo nào. Thế mà nơi đây đã có một Thánh lễ an táng vừa trang nghiêm, vừa long trọng, vừa gây ấn tượng lạ lùng.

Chuyện kể được mở màn và diễn tiến ngoài dự đoán của mình.

Bà Bảy Hó mắc bệnh lao phổi ở giai đoạn ba. Bà vô bệnh viện Cà Mau để níu kéo sự sống. Ở phòng lao có một nữ tu Dòng Chúa Quan Phòng đang phục vụ với tư cách là y tá hợp đồng. Bà Bảy Hó được bà phước chăm sóc y như con gái lo cho mẹ. Vì thế, hai bên nảy sinh lòng quý mến nhau. Hai bên đi sâu vào đời sống riêng tư của nhau. Bà Bảy Hó biết cô y tá chăm sóc cho mình là nữ tu Dòng Chúa Quan Phòng, hiện đang cư trú trong khuôn viên nhà thờ Cà Mau, cách bệnh viện chừng 200 mét. Bà phước y tá biết bà Bảy Hó quê ở Bà Hính, một địa danh quen thuộc, nằm ở giữa hai thị tứ rất quen thân là Chà Là và Cái Keo. Bà phước cũng được biết miệng đời chế giễu Bà Hính một cách bất công. Trong các đám cưới, hễ thấy cô gái nào làm dáng không đúng điệu, thì lại giề môi chê: "Dân Bà Hính". Bà phước y tá cũng biết rằng gia đình bà Bảy Hó có công rất nhiều với cách mạng. Chồng bà Bảy Hó đã có thâm niên 30 tuổi đảng. Các con của bà đều là cán bộ cấp xã và cấp huyện.

Thế rồi một ngày kia, tình thân chín muồi, bà Bảy Hó ngỏ lời: "Ma-xơ ơi, cho tôi theo đạo với". Bà phước mừng quá, như vớ được vàng. Bà kể cho mình nghe hết mọi chuyện từ đầu đến cuối. Mình cũng mừng quá, chẳng thua gì bà phước. Mình yêu cầu bà phước dạy giáo lý vắn tắt cho bà Bảy. Dạy khéo léo, để không ai biết. Mình thỏ thẻ: "Chị phải khôn ngoan tối đa. Lỡ bật mí một cái là... hậu quả khôn lường đấy nhá." Bà phước cười ỏn ẻn, ra vẻ ta đây: "Cha đừng lo. Con biết hết rồi."

Mình tin tưởng tuyệt đối, trao hết công tác cho bà phước, từ dạy giáo lý, đến rửa tội và trao Mình Thánh. Niềm tin tưởng này, nảy ra từ lời của nhà văn Nguyễn Quang Sáng: "Đàn bà như sao trên trời." Sao trên trời thì chi chít, nhưng chỉ sáng về đêm. Đêm càng tối chừng nào, thì sao càng sáng chừng nấy. Đàn bà cũng vậy. Khi gặp hoàn cảnh khó khăn, thì đàn bà mới ra tay, và gạo xay mới ra cám. Niềm tin tưởng tuyệt đối này còn được củng cố bởi một sự cố bất ngờ.

Hôm ấy, mình lén lút vào bệnh viện, để trao lén Mình Thánh cho một bệnh nhân. Mình vừa qua cổng bệnh viện và đang giả vờ đi dạo trong sân, thì từ loa phóng thanh có tiếng ai đó cảnh cáo: "Đây là nơi khoa học, không được làm việc dị đoan mê tín."

Sau một tuần nói chuyện giáo lý, bà phước khéo léo lấy bông gòn nhúng vào nước đã sát trùng, đặt lên trán bà Bảy, tay thì xoa xoa, miệng thì mấp máy: "Maria, tôi rửa tội cho bà, nhân danh Cha và Con và Thánh Thần." Bà Bảy Hó mừng quá. Hai dòng lệ tuôn chảy. Miệng nhệu nhạo: "Amen".

Khi y khoa phải giơ tay đầu hàng trước cuộc tấn công quái ác của con vi trùng lao, bác sĩ đành thú nhận với bệnh nhân: "Ngày mai tôi cho bà xuất viện. Về nhà bà cứ uống thuốc, sống được bao lâu, thì mừng bấy nhiêu." Bà Bảy mìm cười với bác sĩ, rồi gọi chồng đến để gởi lời trăng trối:

"Tôi đã theo đạo Chúa rồi. Khi tôi chết, ông phải mời linh mục Cà Mau vô làm lễ an táng cho tôi. Nhớ nhá."

Đó là lời trăng trối. Lời trăng trối là linh thiêng. Ai cũng cảm nghiệm được điều đó trong nơi sâu thẳm của con tim.

Bà Bảy xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng. Sau một vài tuần ngắn ngủi, bà nhắm mắt lìa đời. Thân nhân của bà ra tận Cà Mau mời mình vô cử hành lễ an táng, được ấn định vào ngày hôm sau. Mình vội vàng chuẩn bị.

Đoàn cử hành Thánh lễ an táng gồm:

1. Hai linh mục: Mình và Mười Râu.
2. Dì Marie và các em lễ sinh.
3. Các ca viên có giọng ca xịn nhất lo phần thánh ca.

4. Một số các bà Hiền mẫu năng nổ làm công tác giao dịch.

Đoàn Cà Mau phải đến nhà tang từ chiều hôm trước, nghỉ đêm tại các gia đình lân cận do nhà tang xếp đặt.

Mình và Mười Râu được bố trí ngủ chung một giường tại phòng khách của một ngôi nhà, cách nhà tang chừng 30 mét. Dì Marie và các bà Hiền mẫu cũng được bố trí ngủ ở đây, nhưng phải kéo nhau vào nhà trong. Ca đoàn thì chen chúc với nhau ở tại nhà tang.

Mình và Mười Râu chưa kịp khép mắt thì tiếng nói ngọt ngào của bà chủ nhà từ ngoài sân vọng vào: “Chúc hai ông cha ngủ ngon. Còn tôi thì phải thức suốt đêm bên nhà tang. Tôi đi nha.”

Mình và Mười Râu lặng lẽ dìu nhau vào thế giới quên lãng! Quên mình; quên sự đời; quên cả bà Bảy Hó...

***

Bảy giờ sáng hôm sau, Thánh lễ bắt đầu. Ca đoàn hát bài ca nhập lễ làm rúng động cả thôn xóm. Hàng trăm người trố mắt nhìn và vểnh tai nghe. Một hình ảnh chưa từng thấy bao giờ, tại vùng quê hẻo lánh này.

Dì Marie yêu cầu bà con xếp hàng hai. Thân nhân mang khăn tang thì đi trước. Tiếp đến là xóm giềng. Cuối cùng là chồng bà Bảy và hai linh mục. Mỗi người cầm hai cây nhang đang nhả khói, từng cặp tiến tới bàn thờ Chúa, xá ba cái, rồi cắm vào lư hương một cây nhang. Sau đó, cặp đôi đi sang bên trái đứng trước linh cữu bà Bảy, cúi đầu xá một cái.

Được dì Marie hướng dẫn, ai nấy đều tuân theo răm rắp. Trang nghiêm tuyệt vời! Bà con lương dân linh cảm như có “Ông Chúa” đang ngự ở trên bàn thờ...

Bài giảng trong Thánh lễ của mình rất ngắn gọn, giống như hai mũi tên sắc nhọn bắn vào hai mục tiêu.

Mũi tên một. Mình chia vui với bà Bảy, vì bà đã được về sum họp với Chúa, mà bà đã biết là Cha của bà và của mọi người đang sống trên trần đời này.

Mũi tên hai. Mình trân trọng gửi lời chia buồn tới chồng con, cháu chắt và bạn bè xóm giềng của bà Bảy. Bà Bảy ra đi để lại biết bao thương nhớ cho người thân thương. Đó là số phận của kiếp người. Nhưng theo niềm tin của người Công giáo, thì chết không phải là hết. Chết là khởi đầu một kiếp sống mới. Chết là về sum họp với Ông Trời là Cha của loài người. Buồn đấy, mà cũng vui đấy.

Sau Thánh lễ là bữa cơm giã từ: Giã từ hồn thiêng của bà Bảy; giã từ khách xa khách gần.

Trong bữa ăn, mình sung sướng được nghe con cháu bà Bảy và bạn bè xóm giềng ca tụng đạo Công Giáo quá thể. Nào là: "Đạo Công giáo cũng xá nhang như tụi mình, nhưng xá đẹp và hay hơn tụi mình nhiều"; nào là "Ai biểu đạo Công Giáo bất hiếu là sai bét bèn bẹt, là xuyên tạc và vu khống bố lếu bố láo."

Sau bữa cơm thân tình, đoàn Cà Mau xuống tàu đò để về. Kẻ đi, người ở giơ tay vẫy chào nhau. Vẫy chào thật tình, chứ không khách sáo. Vừa thương, vừa nhớ. Thương thật và nhớ mãi. Ngồi trên tàu đò, các ca viên đua nhau kể chuyện tếu và cười bò ra với nhau. Chuyện tếu mà có thật. Chuyện kể thế này:

Chị Hai chủ căn nhà mà mình và Mười Râu ngủ nhờ, đon đả chúc mình và Mười Râu ngủ ngon. Chị ta nói rõ là phải qua bên nhà tang, để giúp đỡ công kia việc nọ. Ai ngờ, sự thật không phải như thế.

Chào và chúc ngủ ngon xong, chị ấy không qua nhà tang ngay, mà ở lại một tiếng đồng hồ, để rình mò xem hai ông linh mục có làm điều gì bậy bạ không.

Khi thấy hai ông cha ngủ khò đàng hoàng, chị ta mới chạy sang nhà tang, nói oang oang làm ai nấy cười bể bụng: "Tao giả vờ từ giã hai ông cha, nhưng thực ra là tao 'ghình' xem có con mẹ nào chun vô mùng hai ông cha không. 'Ghình' mãi không thấy, tao mới qua bên đây."

Chuyện cười là thế. Còn một chuyện rất cảm động. Đó là trước khi mình bước xuống tàu đò, thì một người đàn ông, tuổi tri thiên mệnh đến nói nhỏ bên tai mình: "Sớm muộn gì, tôi cũng theo đạo của ông cha."

Hiệu quả của Thánh lễ là thế nào, thì mình không biết. Xin gửi gắm hết cho Chúa.